

Hoe Gird bijna belangrijk werd

Ze hadden het eindelijk gered tot waar de dode titaan lag. Weken van ontberingen hadden hun tol geëist. De reizigers waren uitgeput en ziek, sommige op de rand van instorten. Er waren maar vier avonturiers over. Drie hadden onderweg hun leven verloren. Niemand was hier geweest in eeuwen en de groep begreep waarom.

Maar, ze hadden het gered. De dode titaan maakte deel uit van een heuvelrug en was begraven onder era's en era's zand en modder. Alleen het hoofd van het lijk was zichtbaar. Zijn mond stond half open. De groep hield halt in de grot, die erdoor gevormd was. Hier zouden ze de demon ontmoeten. Hier zouden ze de loop van de geschiedenis veranderen. Gird, de verkenners, leunde tegen de binnenste delen van de grot. "Deze wand is niet van steen gemaakt," riep hij een beetje geschrokken. "Is dit ding nog in leven?"

"Nee, hij is voor de start van de tijd, zoals wij die kennen, gestorven. Maar titanen vergaan niet zoals stervelingen doen," legde Canan, de tovenaars, uit.

Van boven op het hoofd van de titaan klonk een stem, die zoeter was dan honing en meer verleidelijk dan een koud biertje op een warme zomerdag. "En ze blijven niet dood zoals jullie stervelingen doen. Dus ssst ssst!"

De stem veranderde in spottend, irritanter dan een zwerm muggen. "Jullie kunnen beter zijn mond verlaten voordat hij herrijst."

"Laat je zien, duivel," baste Agor, de vechter. Hij had zijn bastaardzwaard getrokken en speurde de rand van de grot af.

Een slanke, beeldschone vrouw sprong naar beneden. Ze landde met een onthutsend gemak, terwijl ze een meter of tien omlaag was gesprongen. Ze bleef een paar tellen staan, terwijl haar kleren zich herschikten om precies genoeg huid te laten zien om te lokken, meer niet zoveel, dat iemand zijn zelfbeheersing zou verliezen. Ze glimlachte een lach, die het koudste hart van de ijzigste ijsreus kon laten smelten.

"Dit gaat jullie lui ver boven jullie pet." Haar mooie gezicht betrok meteen. "Ik kan al jullie zielen nemen voordat je Xaerenthouliantismas kunt zeggen."

Alle leden van de groep keken haar met een totaal verbaasde blik aan. "Wat?"

"Xaerenthouliantismas! Wassen jullie je oren niet? Moet ik het nog een keer zeggen?"

"Ehm," Agor was verbijsterd, "ja?" "Xaerenthouliantismas!!"

Canan was zijn geheugen aan het afspeuren naar deze rare naam. Hij klonk zo verschrikkelijk bekend. Hij kon er niet op komen. Het klonk belangrijk. Waarom zou zij hem zeggen? Canan wilde heel graag weten wat het betekende. "Wie zei je?" "Hahaha, dombo's! Xaerenthouliantismas!!!"

Een gerommel en een rilling gingen door de heuvel. Gird sprong de grot uit, maar Sharian, de priesteres, en Canan werden omver gegooid. "Ehm, eh, vechter! Kom op! Pak mijn hand," riep Gird geïrriteerd, omdat hij de naam niet meer wist. Het lukte Agor om te blijven staan, maar hij was niet in staat om nog meer te doen. Aan het einde van de grot was een opening ontstaan en binnen een seconde zoog een stormwind iedereen in de grot de opening in. Hun geschreeuw was nauwelijks hoorbaar.

De demon was lang voordat dit allemaal gebeurde naar een veilige afstand geteleporteerd. Ze bekeek wat er gebeurde met grote tevredenheid.

"Dat was gewoon te makkelijk! Xaerenthouliantismas! Hoor mij!!"

De titaan stopte met overeind komen en het oog, dat hij net had geopend staarde naar het minuscule wezentje.

“Xaerenthoulantismas!! Aahh!” De demon stopte midden in haar zin. Ze keek naar de seax, dat door haar borstkas was gestoken. “Een demonendodermes? Werkelijk? Jij domme sterveling, je bezit nu een titaan,” mompelde de demon en toen verdween ze in een wolk zwavel vuur.

En daar stond de verkenner, Gird, met een gloeiend seax vol demonen bloed en een gigantische titaan, die hem bewegingsloos aankeek. De loop van de geschiedenis was zeker veranderd. Gird keek omhoog naar de gigantische titaan, die op de bevelen van zijn meester wachtte.

“Meester,” baste het met een stem als een opkomende onweersstorm.

Zijn meester keek terug met een geschrokken en wanhopige blik. Gird was nu de machtigste man, die ooit geleefd had als hij zich alleen even de naam van de titaan kon herinneren.